

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **D.Š.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. OD 1169/15-3/67.1/15382/NL,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 12. 2015, č. j. OD 1169/15-3/67.1/15382/NL, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Žaloba**

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, správní odboru, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 9. 2015, č. j. 75688/2015, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení povinnosti podle § 18 odst. 4 uvedeného zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 30. 6. 2015 v 10:52 hod. v obci Jablonec nad Nisou, v ulici Podhorská, ve směru do centra města, řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, nedovolenou rychlostí 69 km/h, tedy po odečtení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h rychlostí 66 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 16 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce především namítal, že místo spáchání přestupku je ve výroku rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí stanoveno nedostatečně, neboť z něj nelze určit, kde mělo ke spáchání údajného přestupku dojít. Žalobce odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37 a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Podobně jako v citovaných rozsudcích i v projednávané věci vymezil správní orgán místo přestupku pouze obcí a ulicí, nikoli však např. č. p., č. o., či jiným dostatečným způsobem. Ulice Podhorská přitom obcí Jablonec nad Nisou prochází v úseku delším než 2 500 m a je proto nutné trvat na konkrétnějším určení místa údajného přestupku. Žalobci je známo, že v ulici Podhorská v Jablonci nad Nisou platí v různých úsecích různá úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce popírá, že by došlo ke změření v obci, tvrdí, že vozidlo bylo změřeno v úseku, kde je dovoleno jet rychlostí 90 km/h, a ve spise není založen žádný důkaz, který by takové tvrzení vyvracel. Žalobce navrhoval provést ohledání místa spáchání přestupku.

V další žalobní námitce žalobce uváděl, že předmětné vozidlo v době změření neřídil, ale byl pouze spolujezdcem pana ■■■■, který však poté, co si všiml, že za nimi vyjela policejní hlídka, žalobci sdělil, že by si s ním rád vyměnil místo, protože předchozího dne vypil hodně alkoholu. Žalobce se s panem ■■■■ na místě řidiče následně skutečně vyměnil. Protože žalobce nebyl řidičem vozidla v době změření, nemůže být pachatelem údajného přestupku. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhoval vyslechnout pana ■■■■.

Dle žalobce v rozhodnutí správního orgánu I. stupně také chybí úvahy o zavinění žalobce. V rámci odůvodnění výměry sankce správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že materiální znak přestupku je spatřován v tomto případě v úmyslném protiprávním jednání obviněného. Lze tedy dovodit, že správní orgán I. stupně považoval údajný přestupek žalobce za spáchaný úmyslně. Žalobce je však přesvědčen, že se nejedná o přezkoumatelnou úvahu, ale o pouhé konstatování, které k prokázání zavinění nemůže postačovat. Protože žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně aproboval, má žalobce za to, že i rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

Žalobce považuje za nezákonnou i výměru sankce v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť není zřejmé, jaké skutečnosti správní orgán při výměře sankce hodnotil ve prospěch a jaké v neprospěch žalobce. Pokud správní orgán I. stupně uvedl, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti je vážným porušením zákona o silničním provozu, hodnotil v neprospěch žalobce typovou závažnost přestupku, kterého se měl žalobce dopustit a došlo tak k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Žalobce rovněž namítal, že v mezidobí došlo k zahlazení odsouzení, které správní orgán při výměře sankce zohledňoval. Dle žalobce není navíc přípustné, aby správní orgán při výměře sankce přihlížel k procesní aktivitě obviněného v řízení o přestupku. Výše sankce je dle názoru žalobce výrazem libovůle, neboť z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze seznat, proč správní orgán považuje za adekvátní pokutu právě ve výši 1 800 Kč.

Závěrem žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v jeho výroku není uvedeno, že jako další trest byly žalobci přičteny body do bodového hodnocení. Přitom je dle § 77 přestupkového zákona obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí uvedení druhu výměry sankce. Žalobce připomínal závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, ze kterého vyplývá, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je „trestem“.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve konstatoval, že v průběhu správního řízení žalobce žádné námitky neuplatnil, a to ani na základě výzvy správního orgánu I. stupně k odstranění nedostatků odvolání. Žalovaný dále odkázal na záznam o přestupku na č. 1. 3 správního spisu, na němž jsou uvedeny zeměpisné souřadnice GPS místa, kde přesně bylo měření rychlosti provedeno. Toto místo je dle zeměpisných souřadnic přesně vyznačeno v mapě na č. 1. 4 správního spisu. K totožnosti osoby řidiče žalovaný konstatoval, že žalobce byl na místě silniční kontroly ztotožněn strážníky Městské policie Jablonec nad Nisou dle předloženého občanského a řidičského průkazu. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vyjádřil k formě zavinění a výši uložené sankce. Konstatoval také, že žalobce při šetření protiprávního jednání policií nikdy neargumentoval tím, že by nevěděl, na jaké pozemní komunikaci se nachází a jaká je v daném místě nejvyšší povolená rychlost jízdy. Žalobce byl v době protiprávního jednání držitelem řidičského oprávnění a jeho povinností bylo znát pravidla provozu na pozemních komunikacích a dodržovat je. Věděl, že svým jednáním (jízdou rychlostí vyšší, než byla v předmětném místě povolena) ohrozí zájem chráněný zákonem, kterým je beze sporu bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Žalovaný má za to, že se ze strany žalobce jednalo o zavinění úmyslné (nepřímý úmysl). Žalovaný také uvedl, že současná právní úprava nestanovuje jako součást výroku rozhodnutí uvádět i počet bodů, které se za příslušné jednání spočívající v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, zaznamenají v registru řidiče. Záznam bodů v registru řidičů provádí příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností na základě pravomocných rozhodnutí. Žalovaný ze všech shora uvedených důvodů navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítnul v celém rozsahu, náhradu nákladů řízení nežádal.

III. Replika

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, ve které především odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53, dle kterého nedostatečné vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze nahradit jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí. Dle žalobce proto nedostatek výroku rozhodnutí nemůže nahradit ani listina, jež je obsahem spisu. Žalobce dále zopakoval, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že záznam bodového hodnocení je trestem (sankcí), a je proto povinností správních orgánů tento právní závěr respektovat a uvádět tuto skutečnost ve výroku rozhodnutí o přestupku. Konstatování žalovaného ohledně úmyslného zavinění považoval žalobce za nedostatečné, neboť je nezbytné, aby správní orgán jasně stanovil konkrétní formu zavinění, tj. buď úmysl přímý či

nepřímý. Žalobce konečně uvedl, že by bylo bývalo vhodné, aby správní orgán žalobce seznámil se svou dosavadní rozhodovací praxí, která by žalobci poskytla referenční rámec k úvaze, zda uložená sankce není diskriminační, resp. zda nevybočuje z mezí rozhodovací praxe správního orgánu, v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541.

IV. Zjištění ze správního spisu

Dne 1. 7. 2015 Městská policie Jablonec nad Nisou oznámila přestupek žalobce správnímu orgánu I. stupně a postoupila mu oznámení o přestupku, podle kterého se měl žalobce přestupku dopustit s vozidlem tovární značky Subaru, registrační značky ■■■, dne 30. 6. 2015 v 10:52 hodin v obci Jablonec nad Nisou, v ulici Podhorská, ve směru do centra města, překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Oznámení o přestupku sepsané hlídkou městské policie na místě žalobce odmítl podepsat, k přestupkovému jednání se odmítl vyjádřit. Součástí oznámení přestupku byl úřední záznam o přestupkovém jednání ze dne 30. 6. 2015, podle něhož bylo hlídkou městské policie v obci Jablonec nad Nisou, v ulici Podhorská, ve směru do centra Jablonec nad Nisou změřeno a následně zastaveno vozidlo značky Subaru, jehož řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci Jablonec nad Nisou, v ulici Podhorská, která je zákonem o silničním provozu stanovena 50 km/h. Městská policie dále přiložila záznam o přestupku z měřicího zařízení s fotografií žalobcova vozidla s uvedením naměřené rychlosti 69 km/h, s uvedením stanoviště Jablonec nad Nisou. K oznámení o přestupku byla také přiložena mapa, v níž bylo místo spáchání přestupku vyznačeno dle zeměpisných souřadnic. Součástí oznámení byla i fotodokumentace občanského a řidičského průkazu žalobce a žalobcova vozidla po zastavení hlídkou městské policie.

Správní orgán I. stupně doplnil podklady postoupené městskou policií o výpis z evidenční karty řidiče a na základě shromážděných podkladů uznal žalobce příkazem ze dne 7. 7. 2015 vinným z předmětného přestupku. Po podání odporu proti příkazu pokračoval správní orgán I. stupně v řízení o přestupku, který projednal při ústním jednání dne 8. 9. 2015, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili.

Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl dokazování oznámením přestupku ze dne 30. 6. 2015, úředním záznamem o přestupku, fotografickým záznamem o přestupku z měřicího zařízení, mapou z místa spáchání přestupku dle GPS a kopií dokladů občanského průkazu a řidičského průkazu a fotodokumentace místa zastavení žalobce.

Dne 8. 9. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z popsáního přestupku. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že fotografickým záznamem o přestupku z měřicího zařízení RAMER 10C bylo prokázáno, že žalobce při řízení vozidla Subaru v obci Jablonec nad Nisou, na ulici Podhorská překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 16 km/h. Mapou místa spáchání přestupku dle GPS bylo doloženo, že se místo spáchání přestupku nacházelo v obci Jablonec nad Nisou, na ulici Podhorská, a to na přímém úseku pozemní komunikace. Dále správní orgán vycházel z oznámení o přestupku, které bylo s žalobcem na místě přestupku sepsáno. Dle správního orgánu I. stupně, kopií dokladů

občanského průkazu a řidičského průkazu a fotografie místa, kde bylo vozidlo žalobce hlídkou městské policie zastaveno, bylo doloženo, že se jednalo o osobu žalobce, který byl podle těchto dokladů ztotožněn, a že se místo, kde byl s vozidlem zastaven, nacházelo v obci Jablonec nad Nisou, na ulici Podhorská směr centrum. Správní orgán tak měl přestupek za jednoznačně prokázaný. Ohledně zavinění správní orgán I. stupně konstatoval, že se jednalo o úmyslné protiprávní jednání žalobce, kterým porušil právem chráněný zájem, tj. bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně vycházel z výpisu z evidenční karty řidiče, dle kterého je žalobce držitelem řidičského oprávnění v České republice od roku 2000 a v posledních třech letech má v evidenční kartě řidiče dva záznamy za stejné přestupky překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci. Dle správního orgánu I. stupně se tak jedná o řidiče, který se opakovaně dopouští dopravních přestupků. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že žalobce má v bodovém hodnocení řidičů sedm bodů. Pokutu uložil ve výši 1 800 Kč, měl za to, že takto uložená sankce bude pro žalobce výchovná a dostačující.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl blanketní odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že se plně ztotožňuje s rozhodnutím správního orgánu I. stupně. K otázce zavinění uvedl, že žalobce mohl a měl vědět, na jaké pozemní komunikaci řídí vozidlo a jaká nejvyšší rychlost jízdy je na této pozemní komunikaci povolena. Věděl tedy, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, jelikož jako držitel příslušného řidičského oprávnění musí znát pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dle údajů na rychloměru vozidla jistě věděl, jakou rychlostí jel. Dále konstatoval, že k formě zavinění se vyjádřil již správní orgán I. stupně, s jehož právním názorem se žalovaný ztotožnil. Výši sankce považoval žalovaný za zcela odpovídající.

V. Jednání před soudem

Ve věci proběhlo dne 6. 4. 2017 ústní jednání. Při něm zástupce žalobce i žalovaný setrvali na své dosavadní argumentaci. Zástupce žalobce dále uvedl, že ve spise je sice založen souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti v daném úseku, podpis na této listině je však nečitelný a nic nenasvědčuje tomu, že osoba, která listinu podepsala, byla osobou oprávněnou. Právní zástupce žalobce navrhoval provést důkazy uvedené v žalobě, dále výsledky zasahujících policistů k upřesnění místa spáchání přestupku, důkaz zprávou, kdo podepsal souhlas k měření rychlosti v daném úseku, a Organizačním řádem Krajského ředitelství Policie České republiky, kde by mělo být uvedeno, kdo je oprávněn takový souhlas udělit. Soud těmito důkazními návrhy nevyhověl, ale provedl důkaz listinami založenými v soudním spise na č. l. 27 a 29. Na č. l. 27 je založeno sdělení Magistrátu města Jablonec nad Nisou, že ulice Podhorská začíná v centru obce Jablonec nad Nisou a končí na hranici katastrálního území Jablonce nad Nisou, kdy její malá část (cca 200 – 250 m) vede i za dopravním značením IZ 4b – „konec obce“. V celém úseku ulice Podhorská, která vede obcí Jablonec nad Nisou, není vyšší rychlost úpravou povolena. U dopravního značení IZ 4b „konec obce“ je umístěno dopravní značení omezující rychlost mimo obec na 70 km/hod., což zachycuje fotografie na č. l. 29. Měření rychlosti v úseku, kde je rychlost omezena na 70 km/hod., nikdy městská policie neprováděla, protože z pohledu zákona o silničním provozu se jedná o úsek mimo obec. Zástupce žalovaného odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého je třeba v každém jednotlivém případě posoudit, zda vymezení místa spáchání přestupku je dostatečné.

V projednávané věci byl dle žalovaného skutek dostatečně identifikován názvem ulice, směrem jízdy i na minuty přesným časem spáchání přestupku. Dále zástupce žalovaného zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37, v němž je jasně uvedeno, že povinností správního orgánu není uvádět ve výroku rozhodnutí informaci o stanoveném počtu bodů.

VI. Posouzení soudem

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud nejprve posoudil námitku žalobce týkající se vymezení místa spáchání přestupku. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesrozumitelné pro nedostatečnou specifikaci místa protiprávního jednání.

Krajský soud nesouhlasí s žalobcem ohledně jeho tvrzení, že místo spáchání přestupku, jak jej označil správní orgán, způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku. Krajský soud si je vědom žalobcem uváděných rozsudků čtvrtého a devátého senátu Nejvyššího správního soudu, které oba vycházejí z usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ačkoli se předmětné usnesení týkalo jiných správních deliktů, je možné jeho závěry vztáhnout také na rozhodnutí o přestupku jako jedné z možností správního trestání. Rozšířený senát dovodil, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech těchto důvodů odmítl rozšířený senát úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.

K žalobcem uváděným rozsudkům ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37 a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, krajský soud uvádí, že se v nich nejedná o zcela shodnou skutkovou situaci jako v nyní projednávané věci a že proto na ni nelze bez dalšího aplikovat závěry v nich učiněné. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů,

kteřé byly těmito soudy rozhodovány. V nyní projednávané věci je místo spáchání přestupku určeno jako konkrétní ulice v obci - ulice Podhorská v Jablonci nad Nisou, což je podle krajského soudu v této konkrétní věci dostatečné.

Jak bylo uvedeno výše, z judikatury plyne, že výrok rozhodnutí musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V nyní projednávané věci žalobce tvrdí, že ulice Podhorská má 2 786 km, proto je vymezení místa spáchání přestupku velice široké. S žalobcem lze zčásti souhlasit, a lze mu přisvědčit, že by měly správní orgány vymezovat místo spáchání přestupku spíše konkrétněji, typicky uvedením konkrétního místa na dané komunikaci, nebo vymezením úseku mezi dvěma ulicemi, rozhraními s ulicí, kde se přestupek odehrál. Nutné je ale také zvážit, zda mohlo mít a mělo takové vymezení místa spáchání přestupku dopad na výsledek řízení, tedy na naplnění skutkové podstaty spáchaného přestupku, za které byl žalobce shledán vinným. A to se krajský soud domnívá, že nemohlo. Skutek byl dostatečně identifikován osobou pachatele, časem spáchání, označením vozidla, které bylo opatřeno registrační značkou, a určením rychlosti tohoto motorového vozidla. Z části výroku výslovně obsahující údaj „v obci Jablonec nad Nisou“ je pak nepochybné, že měřené vozidlo se v době měření rychlosti nacházelo na území obce Jablonec nad Nisou, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Z hlediska výše citované judikatury nevznikly v souzeném případě v průběhu správního řízení pochybnosti o nejvyšší povolené rychlosti v předmětném úseku a nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly poškodit žalobce z hlediska zásady ne bis in idem, překážky litispendence nebo práva na obhajobu. Přestože bylo místo spáchání tohoto přestupku určeno méně přesně, než by být mohlo, na výsledek řízení to nemělo jakýkoli vliv. Je tak proto možné uzavřít, že určení místa spáchání přestupku jako „ulice Podhorská v obci Jablonec nad Nisou“ tak bylo v tomto konkrétním případě dostatečné.

K námitce žalobce, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, zda se přestupku dopustil v části ulice Podhorská, kde je dovolená rychlost jízdy 90 km/h, nebo v úseku, kde je rychlost jízdy omezena na 50 km/h, krajský soud zdůrazňuje, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno: „*Uvedeného přestupku se odvolatel dopustil tím, že dne 30. 6. 2015, v 10:52 hod, v obci Jablonec nad Nisou, v ulici Podhorská, ve směru do centra města řídil motorové vozidlo tovární značky Subaru, registrační značky [REDAKCE], kdy projíždělo úsekem, kde v této době probíhalo hlídkou městské policie kontrolní měření nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci měřícím zařízením RAMER 10C, výr. č. 13/0042, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 69 km/hod., po odečtení možné odchylky měřícího zařízení (+3 km/hod.), byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 66 km/hod., tedy nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci překročil o 16 km/hod.*“ Z výroku rozhodnutí tak vyplývá, že žalobce se přestupku dopustil, když v obci překročil nejvyšší povolenou rychlost, která byla stanovena ve výši 50 km/h. Z provedeného dokazování vyplynulo, že v celém úseku ulice Podhorská, která vede obcí Jablonec nad Nisou, není vyšší rychlost úpravou povolena. Velmi malá část ulice Podhorská (cca 200 – 250m) vede i za dopravním značením IZ 4b - „konec obce“, u kterého je umístěno dopravní značení omezující rychlost mimo obec na 70 km/hod. Z výše uvedeného je zřejmé, že na ulici Podhorská žádný úsek, kde je dovolená rychlost jízdy 90 km/hod., neexistuje a žalobní argumentaci tak lze považovat za čistě účelovou. Žalobcovo tvrzení, že ke změření rychlosti došlo v úseku, kde je dovoleno jet 90 km/hod., které se poprvé objevilo až v žalobě, není ničím podložené. Místo překročení

rychlosti je patrné z fotografie z radarového měření. Záznam o přestupku z radarového měření obsahuje i uvedení GPS souřadnic, kde k přestupku došlo. Mapou místa spáchání přestupku dle GPS pak bylo doloženo, že se místo spáchání přestupku nacházelo v obci Jablonec nad Nisou, na ulici Podhorská, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. Důkaz ohledáním místa spáchaného přestupku, ani důkaz výsledkem zasahujících policistů soud proto pro zjevnou nadbytečnost neprováděl.

Jako ryze účelová se soudu jeví i žalobní námitka, v níž žalobce tvrdil, že vozidlo řídil pan ■■■, který v době zastavení vozidla zasahujícími policisty seděl na místě spolujezdce, protože si s ním žalobce stihl vyměnit místo. Správní orgány dle krajského soudu zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil žalobce, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že žalobce zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Soud zdůrazňuje, že smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení nelze tuto jeho námitku v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity žalobce přezkoumávána v průběhu správního řízení. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, který se proti takovému postupu jasně vymezil, když konstatoval, že správní soudnictví zde není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, soud proto neprováděl důkaz výsledkem Jiřího Peka, jak žalobce v žalobě navrhoval.

Dále se soud musel vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí v části týkající se otázky zavinění. Správní orgány dovodily, že žalobce se měl uvedeného přestupku dopustit úmyslně, když mohl a měl vědět, na jaké komunikaci řídí vozidlo a jaká nejvyšší rychlost jízdy je na této pozemní komunikaci povolena. Věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, protože jako držitel příslušného řidičského oprávnění musí znát pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dle žalovaného také dle údajů na rychloměru vozidla žalobce věděl, jakou rychlostí jel.

Namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k subjektivní stránce přestupku soud neshledal. Soud má naopak za to, že pokud bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti prokázano, a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuváděl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění (na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno), a takové skutečnosti nevyvstaly ani z okolností případu, správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu a musí si být vědom toho, jakou rychlostí řídí, musel vědět, že vyšší naměřenou rychlostí než povolenou poruší zájem chráněný zákonem, kterým byl zájem společnosti na dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci. Z ničeho jiného než z vlastního jednání pachatele, tedy překročení povolené rychlosti dosažením naměřené rychlosti, na jeho vnitřní psychický vztah k objektu přestupku nebylo možné za daných okolností usuzovat.

Další žalobní bod, v němž žalobce namítal, že výrok rozhodnutí v rozporu s § 77

zákona o přestupcích neobsahuje uvedení počtu bodů zaznamenávaných do registru řidičů, soud také neshledal opodstatněným.

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné i druh a výměru sankce. Jaký druh sankce a v jaké výměře lze za přestupky, jimiž byl žalobce uznán vinným, uložit, je třeba za užití zásady dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích hledat v § 11 zákona o přestupcích a § 125c zákona o silničním provozu [konkrétně § 125c odst. 4 a odst. 5]. Ani jeden z těchto právních předpisů nezmiňuje mezi sankcemi, které lze za přestupky na úseku bezpečnosti silničního provozu uložit, počet bodů zaznamenávaných v registru řidičů ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu.

Soudu jsou známy závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2015-55, publ. ve Sb. NSS č. 3339/2016, podle nichž *„záznam stanoveného počtu stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“*. Nicméně je třeba mít na paměti, že vyslovený právní závěr byl zaujat v souvislosti s otázkou, podle jakého právního předpisu mají být (při dodržení zásady zákazu uložit trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době jeho spáchání) body do registru řidičů za přestupek zaznamenány, pokud dojde ke změně zákona v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správních orgánů o něm.

I citované usnesení však vycházelo ze zákonné úpravy záznamu bodů do registru řidičů dle § 123b a násl. zákona o silničním provozu. Jak vyplývá z § 123b odst. 1 uvedeného zákona, řidiči, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek nebo trestný čin, se v registru řidičů zaznamená stanovený počet bodů *ex lege*. Záznam provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestný čin (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Na žádost řidiče vydá příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností výpis z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení, (podle § 123b odst. 5 zákona o silničním provozu), ověřený výstup z registru řidičů o jeho záznamech bodového hodnocení může na žádost řidiče vydat kontaktní místo veřejné správy (§ 123b odst. 6 zákona o silničním provozu). Výpis (resp. ověřený výstup) z registru řidičů má povahu osvědčení. Příslušný obecní úřad při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, pak neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno, pozbývá řidič řidičské oprávnění (§ 123c odst. 2 zákona o silničním provozu).

Zákon o silničním provozu zároveň upravuje specifický způsob, kterým se řidič, který s provedeným záznamem bodů v registru řidičů nesouhlasí, může bránit (§ 123f zákona o silničním provozu). Z právě uvedeného vyplývá, že byť rozšířený senát Nejvyššího

správního soudu vyslovil, že záznam bodů do registru řidičů není pouhým administrativním opatřením, ale „*trestem*“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“, jde o sankci *sui generis*, jejímuž „udělení“, tj. zaznamenání do registru řidičů *ex lege*, se lze bránit samostatným zákonným způsobem, nikoli v rámci přestupkového řízení, v němž bylo podkladové rozhodnutí o přestupku, vydáno. Záznam stanoveného počtu bodů do registru řidičů tedy nelze považovat za sankci, jež by byla dle § 77 zákona o přestupcích obligatorní součástí výroku samotného rozhodnutí o přestupku. Tomuto závěru ostatně odpovídá i volání rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu po změně zákonné úpravy tak, aby byl řidič obeznámen již s jednotlivým provedením záznamu bodů do registru řidičů. Nejvyšší správní soud by ve shora citovaném usnesení jistě neuvedl, že: „*S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu*“, pokud by bylo možné dovodit, že stanovený počet bodu je obligatorní součástí výrokové části rozhodnutí o přestupku (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37).

Konečně pokud jde o výši uložené sankce, krajský soud především uvádí, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že při stanovení výše sankce přihlížel především k závažnosti přestupku, dále přihlédl k tomu, že se obviněný dopustil přestupku úmyslně, třetím kritériem pak byla osoba pachatele, kdy bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce byl v roce 2014 dvakrát postižen za stejné dopravní přestupky, překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci, jako v nyní posuzovaném případě. Takové hodnocení nevykazuje znaky svévole. Správní orgány proto dle krajského soudu nevybočily při ukládání sankce ze zákonných mezí správního uvážení.

Jen pro úplnost proto krajský soud připomíná, že osoba obviněného je jedním ze zákonných hledisek pro určení druhu sankce a její výměry podle § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. A i když „je třeba institut zahlázení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotýčeného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení“, tak zároveň „správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlídl při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, č. 2912/2013 Sb. NSS).

Soud nesdílí žalobcovo přesvědčení, že v projednávaném případě šlo o dvojí přičítání téže závažnosti jednoho porušení právních povinností nad rámec stanovené typové závažnosti jednání, když správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl: „*překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci je vážným porušením zákona o silničním provozu*“

Námítkou zpochybňující řádné udělení souhlasu s měřením rychlosti v daném úseku vznesenou při ústním jednání se zdejší soud nezabýval a neprováděl v tomto směru navrhované dokazování. Rozšířit žalobu o další žalobní body lze podle § 71 odst. 2 s. ř. s. jen

ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovením nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. O koncentraci řízení byl zástupce žalobce opakovaně poučen.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 6. dubna 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně